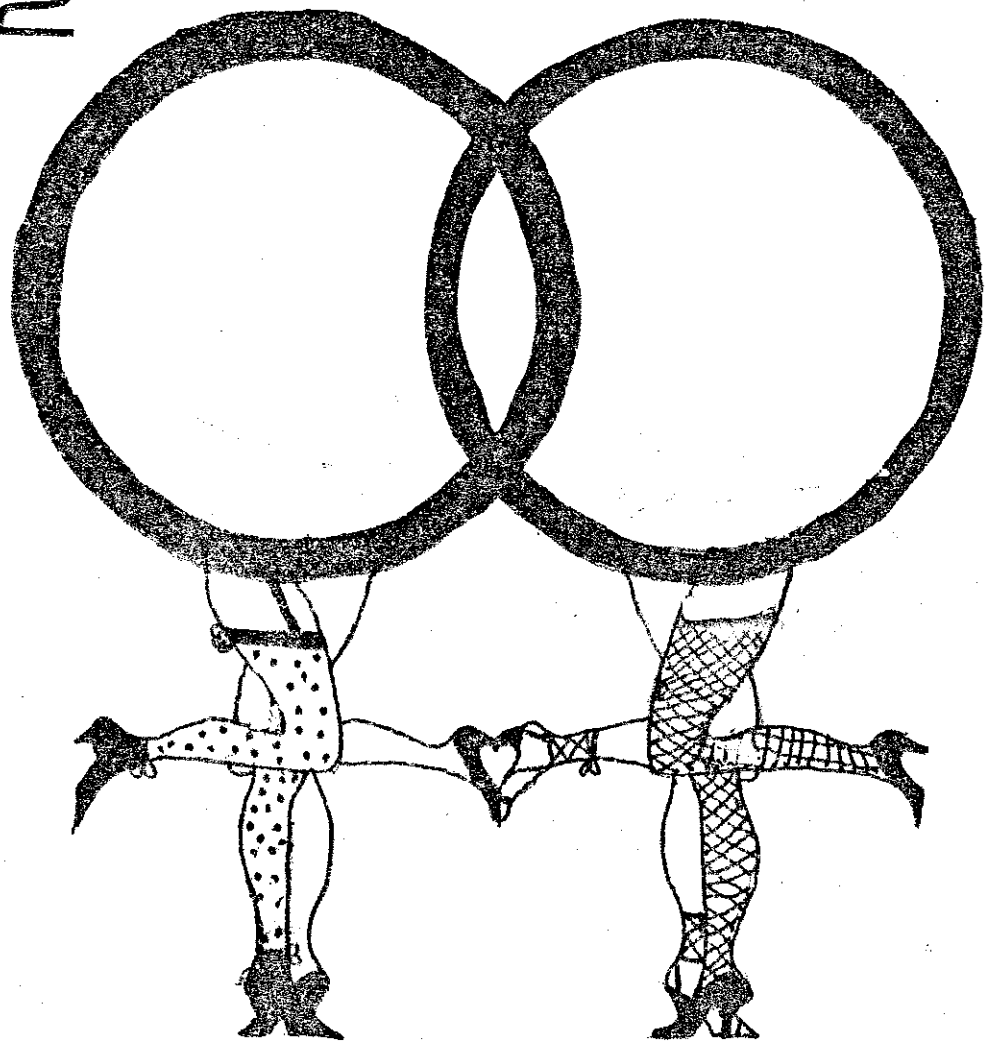

vijgeblad

2

JONG ?
HOMO ?

APOLLO

vijgeblad

Het Vijgeblad is een uitgave van sociëteit Apollo.

Apollo is een vereniging voor homoseksuele meiden en jongens en draagt zorg voor opvang, bewustwording, aktie en amusement.

Apollo houdt elke vrijdag soos vanaf 20.00 uur Trefcentrum, westersingel 18 Rotterdam

Leden en donateurs ontvangen het Vijgeblad gratis. Opgeven met de bon elders in dit blad. Niet-leden kunnen het Vijgeblad ontvangen door storting van f 25,= op het gironummer van Apollo :

3335919

Dit Vijgeblad werd samengesteld door :

Casper vd Werf
Mirjam Berkelouw
Coen Honig
Marjo Emeis

Remko van Leeuwen (coördinatie)
peter Zwaal (bijna vergeten...)

Kopij kun sturen naar postbus 1490 of persoonlijk afgeven bij één van de redaktie leden.

JONG?

HOMO?

APOLLO

POSTBUS 1490
3000 BL ROTTERDAM

R E D A K T I O N A I R

Het was weer vreselijk, deze Lay-out. Casper had hoofdpijn, en was dientengevolge ongenietbaar. Vele ingezonden stukken deze maand, hoe is het mogelijk. Geweldig, dames en heren. Nu alleen nog even voor ons uittypen, dan zijn jullie helemaal engeltjes. René Lenos heeft, om u van een voorbeeld te dienen, de afgelopen weken achter de typemachine gewoond, gezien de hoeveelheid materiaal die hij inleverde. Zoals je schreef, René, mochten we een selectie maken. Want alle 18 kantjes plaatsen leek ons toch teveel van het goede. Ik beloof je, over je artikel inzake de homodemonstratie zal ik een reactie schrijven, want ik ben het heelemaal niet met je eens. En zo hoor ik dan mijn eigen voorspellingen dat er geen reacties zouden komen nu reeds de mist in. Zo zie je maar weer.

In "Fallusty" wordt Casper aan geraden bij zichzelf te rade te gaan, en ik zou mij hierbij van harte willen aansluiten. Moi voorziet in een behoefte, de problems stromen binnen, en Remko onthult hoe Thatcher ondanks de inmiddels voorbije stakingen zo fit en goed gehumeurd blijft. De woorkant is ditmaal van Mirjam, en Ron vertelt iets over hoe hij pedofiel leeft. De allerallerlaatste Hot Gossip is wat meditatief uitgevallen. Gaap ontplooit zich als kaasliefhebber. Jullie redactie bezocht het theater voor een recensie, en Peter bespreekt de literatuur die het bespreken waard is. Kortom, wat zijn we weer veelzijdig!

Liëfs

Coen, ook namens Remko, Casper, Peter, Moi en Marjo, die nu ziek is. Allemaal opbellen hoe het met haar gaat!!

een overpeinzing

Het is juli, hattje zomer dus, en dat merk je. Als je één stap verzet breekt het zweet je aan alle kanten uit. Kortom, het is heerlijk weer. Ik loop met een vriend langs het Scheveningse strand, op weg naar Wassenaar. Voor ons slooft zijn hond zich uit, door het maken van de meest eigenaardige sprongen, om ons aan het rennen te krijgen. Eindelijk na twee uurtjes lopen bereiken we ons eindoel. Wij spoeden ons met lege magen en droge kelen naar een van de vele strandpaviljoens, waar het vreemd genoeg op dat moment helemaal niet druk is. De geur van poffertjes, bereid in echte boter, komt ons reeds tegemoet en ik zou mijzelf niet zijn als ik niet direct een dubbel portie bestel bij de serveerster die nonchalant in vensterbank hangt. Mijn vriend neemt een bordje frites, die er zoals later blijkt uitzien alsof ze nog geen twee minuten in het frituurvet hebben gelegen. Vervolgens lopen wij met z'n drietjes, de hond meegerekend, naar een tafeltje ergens achter op het houten podium en in het voorbijgaan vangen wij dat twee-lettergrepige woordje op, waar mensen zo makkelijk mee strooien; Flickers. En ach, wie neemt het ze kwalijk? Leuk is natuurlijk anders, maar als je reageert maak je het probleem alleen maar groter. Sommigen weten gewoon niet beter.

Maar tóch, als ik dan zoiets hoor of als ik merk dat mensen spottend naar je kijken als je met een vriend over straat loopt, dan zet me dat wel eens aan het denken. Wat maakt ons in de ogen van anderen nu zo anders? en iedere keer probeer ik weer een antwoord te vinden op die ogenschijnlijk zo simpele vraag. Volgens mij ligt het antwoord niet bij ons, want wij gedragen ons normaal, zoals we nu eenmaal zijn, maar bij al die miljarden andere mensen die besloten hebben om ons als afwijkend te zien.

Zoals wij ons allen realiseren geldt in iedere samenleving het recht van de sterkste, de machtigste en wat is er in een democratische samenleving nu sterker en machtiger dan een meerderheid?

De massa heeft nu eenmaal in zich om alles wat deviant is direct van de hand te wijzen, altijd en overal. "Een afwijkend geloof dat indruist tegen het geloof van de meerderheid". "Iemand met haar tot over zijn schouders in een tijd van superkorte haarmode". "Een kleurling in een overwegend blanke maatschappij". Allemaal worden ze met de nek aangekeken, genegeerd dus, of juist het tegenovergestelde; er wordt op zeer directe wijze, verbaal en tegenwoordig veel met lichamelijk geweld, op het afwijkende element gewezen.

Ik besef heel goed dat ik hier op nogal generaliserende manier iets uit de doeken probeer te doen, feiten probeer aan te dragen die maar al te vaak voorkomen.

Maar natuurlijk zijn er altijd uitzonderingen. Binnen de massa zijn ook weer groepen, individuen, die zich anders opstellen. Zij zijn naar mijn idee weer in te delen in twee groepen. Andersdenkenden die tolerant zijn tegenover het afwijkende gedrag en dit ook daadwerkelijk accepteren en andersdenkenden die vinden dat zij eigenlijk tolerant zouden moeten zijn, maar die toch maar met de massa mee blijven doen, omdat zij anders bang zijn verstoten te worden. De laatste groep is natuurlijk veel omvangrijker dan de eerste. Een goed voorbeeld is de hetero die vindt dat homo's volledig geaccepteerd moeten worden, maar zijn mond houdt als men hem om zijn mening vraagt. Immers, een hetero die zich opwerpt voor de belangen van homo's wordt zelf al gauw met een wantrouwende blik bekeken. Afwijkend gedrag, of beter gezegd gedrag dat door de meerderheid als afwijkend wordt bestempeld, wordt dus in de meeste gevallen veroordeeld omdat het niet in een bepaald normenpatroon past. Normen bepalen nu eenmaal de samenleving en de samenleving op haar beurt wordt weer bepaald door diezelfde normen. Kortom er is sprake van een vicieuze cirkel waar maar heel weinig mee te doen valt.

Een bewustmaken van de samenleving, van de meerderheid dus zal de enige oplossing zijn. We hebben het al vaker gehoord. Zou het ooit mogelijk zijn dat een ieder zijn leven zal kunnen inrichten zoals hij of zij dat wil, zonder direct als anders te worden gezien?

Niemand zal daar denk ik op dit moment een pas-
klaar antwoord op hebben. Duidelijk voor mij is
wel dat het helemaal niet vanzelfsprekend is dat
wat de meerderheid denkt en doet automatisch ook
goed is. De geschiedenis heeft ons wel anders
geleerd. In ieder geval, wat men ook mag denken,
wij weten zelf het beste hoe wij gelukkig kunnen
zijn. Laten we gewoon proberen om de problemen die
ons ongetwijfeld nog te wachten staan, vol goede
moed het hoofd te bieden.

De felle strijdlustige homoseksuel die er alles
voor over heeft om maar te kunnen vechten voor
gelijkberechtiging zal in bovenstaand regels een
zekere berusting bespeuren en dus in het slot van
mijn betoog zeker niet zijn mening verwoord zien,
maar desondanks hoop ik dat hij toch de moeite
neemt om even verder te lezen.

De homoseksueel behoort net zoveel rechten te hebben
als ieder ander, dat zal iedereen met mij eens zijn.
Het grootste probleem is nu hoe dit aan de mensen
moet worden duidelijk gemaakt.

Iemand met een andere huidskleur mag absoluut niet
worden gediscrimineerd en daar ziet de overheid
dan ook nauwlettend op toe. Discriminatie van ho-
mo's daarentegen wordt nog steeds oogluikend toe-
gelaten. Met name de confessionele partijen in
Nederland dragen daar een aardig steentje toe bij.
Denk maar eens aan de C.D.A.- resolutie van vorig
jaar en aan de houding van de rechtse splinter-
partijtjes.

We moeten ons realiseren dat er bij de meeste mensen een bepaald beeld bestaat van de homoseksuele; een nuchterig type met een sterk vrouwelijke inslag, oorbelletje, hoog stemmetje en natuurlijk het bekende korte pasje. Wat wordt er niet gelachen om Mr. Humphries uit "Wordt u al geholpen"? Zulke figuren bestaan, natuurlijk en ik wordt er kotsmisselijk van, maar het merendeel van de homo's zijn normale jongens en mannen. De filmwereld en de televisie leveren een niet te onderschatten bijdrage in het in stand houden van bovenstaand beeld, dus daar zit één van de knelpunten.

Het eerste vereiste nu om mensen meer begrip bij te brengen voor onze eigen gevoelswereld zal naar mijn idee liggen bij het verdrijven van de stereotypen die er bestaan. Hoe dit in zijn werk moet gaan is een hoofdstuk apart, waar ik hier niet op in wil gaan, maar dat het een zware opgave is lijkt mij volkomen duidelijk.

Waar ik het tenslotte wel over wilde hebben is de manier waarop een dergelijke bewustwording niet moeten worden bewerkstelligd. Ik doel hier op het grootste recht dat burgers in een rechtstaat als de onze hebben, geregeld in artikel 7 van onze herziene Grondwet. De wet bepaalt dat niemand voorafgaand verlof nodig heeft voor het openbaren van gedachten of gevoelens, behoudens ieders verantwoordelijk volgens de wet. Dat laatste wijst erop dat bijvoorbeeld de openbare orde niet in gevaar

mag komen. Het is duidelijk waar ik het over heb; de openbare demonstratie. Wat is nu mijn grootste bezwaar tegen het organiseren van een demonstratie zoals die ieder jaar weer wordt gehouden? HET VALT TEVEEL OP.

Is mijn betoog nu misschien niet meer te volgen dan voeg ik daar toch nog een opmerking aan toe. Een demonstratie zoals wij die kennen maakt mensen niet bewuster maar bevestigt juist het stereotype waar ik het al eerder over had. Bij het onder de aandacht brengen van homosexualiteit is de demonstratie niet de juiste weg. Homo's lopen met spandoeken met daarop de meest ongenueanceerde kreten om te laten zien dat ze bestaan. De ervaring heeft geleerd wat de resultaten zijn; agressie, geweld, gehoon, koróm irritatie bij velen. De omstanders zullen eerder een nog grotere hekel krijgen aan al die "potten en poten" omdat ze er met hun auto niet door kunnen, dan dat zij serieus over de problematiek gaan nadenken. Massale betoging heeft hier geen overredingskracht, omdat er geen goede argumenten op tafel komen die mensen werkelijk kunnen overtuigen. Aandacht is er wel, maar die zal nooit bijdragen tot acceptatie van diegenen die om die aandacht vroegen. Een ander groot nadeel is dat demonstraties juist vaak die mensen aantrekken die aan het algemene stereotype beantwoorden. Dit bevestigt het vooroordeel; "zie je nu wel dat het rare lui zijn". Ook in dit opzicht is het wapen

van de demonstratie dus verre van effectief.
de enige manier waarop de publieke opinie dus be-
invloed kan worden, is door middel van argumenten,
door bewijs dat men het bij het verkeerde eind
heeft. De media moeten daarbij op onze hand zijn,
anders beginnen we niks. We zullen dus nog een lange
weg te gaan hebben eer de volledige integratie een
feit is. Ikzelf denk dat die er nooit zal komen.

René Lenos.

Bovenstaand stukje is een persoonlijke mening.
Het zou kunnen dat er onder jullie mensen zijn die
ook ergens een uitgesproken mening over hebben of
die willen reageren op hetgeen ik geschreven heb.
Ik zou die mensen willen vragen ook eens iets te
schrijven. Hopelijk heb ik de aanzet hiertoe gege-
ven. Het "Vijgeblad" is er tenslotte voor ons
allemaal. DOEN DUS.

borsthaar

Twee maanden geleden.

Mijn schoenen lieten diepe sporen achter het zand. Ik keek achterom. Vreemd eigenlijk dat je zo'n helixvormig patroon achterlaat in het zand, terwijl je toch het gevoel hebt dat je kaarsrecht loopt. Alsof je al een halve fles jenever ophebt. Voor zover ik mij kon herinneren zou ik ten gevolge van het feit dat ik geen alcohol had aangeraakt toch min of meer nuchter moeten zijn. Voor zover ik mij kon herinneren.

Het lawaai van de zee had een merkwaardige uitwerking op mijn geest. Ik grinnikte bij sommige gedachten die bij mij bovenkwamen. Stel je voor dat op elk buigpunt van die vreemde slinger die ik maakte een mooie jonge besnorde en behaarde man zou staan.

Zou ik soms in het dagelijks leven de basis hebben gelegd voor dit gedeeltelijk op promiscuïteit gebaseerde wandelpatroon ? Ik deed mijn best om nu een echte rechte lijn te produceren. Meer dan 100 meter lang concebtreerde ik me volledig op mijn pas.

Toen ik het gevoel had meer dan 100 meter gelopen te hebben, draaide ik mij om. De teleurstelling was groot. Geen rechte lijn. Mijn gang had de laatste 100 meter nog meer buigpunten gekregen. Nog eens proberen over 200 meter. Ik besloot naar de grond te kijken en heel goed op de stand van mijn voeten te letten. heel voorzichtig wandelde ik voort. "Ahhh..."

Ik ontwaakte uit een soort van trance. Midden op en totaal verlaten strand was ik tegen iemand opgebotst.

"Sorry, meneer, ik had beter uit mijn doppen moeten kijken", stamelde ik. Voor me stond een jongen van zo'n 25 jaar oud. Snordragend,

donkerblond haar en borsthaar dat zo ongeveer door z'n winterjack heen kwam groeien. Ik schoot onmiddellijk door naar en ander soort trance.

"Het spijt me", zei ik.

"Goodafternoon, to be or not to be, that's the question".

Niet bepaald een openingsszin die ik persoonlijk gebruikt zou hebben, wanneer ik iemand voor het eerst zou zien, en ik besloot dus deze meneer voor te doen hoe het wel hoort.

"Goedemiddag meneer. Koud weertje, nietwaar ?
"I beg your pardon"

Langzamerhand drong het tot mij door dat deze meneer wellicht niet uit Nederland afkomstig kon zijn. Het leek mij daarom wel een goed idee om eens te proberen of deze tot nu toe iewat moeilijk verlopende conversatie misschien in het engels wat vlotter zou verlopen. In vloeiend engels vuurde ik mijn volgende vraag af op deze meneer. Ik zal het echter aan jullie vertrouwen overlaten om te geloven dat wij inderdaad in het engels met elkaar gepraat hebben, en ik zal het verdere verloop van het gesprek in het nederlands weergeven.

"Komt U soms uit Engeland ?".

Tot mijn grote opluchting had ik eindelijk contact weten te leggen.

"Ja, inderdaad. Ik ben twee jaar geleden begonnen met het graven van een tunnel vanuit Harwich." Nu pas viel mij het grote gapende gat naast deze man op. Nu pas zag ik dat deze man een grote hoeveelheid zand in zijn haar had. Hij moest nog geen paar minuten geleden uit die tunnel gekropen zijn.

"En eindelijk is het dan zo ver, ik sta aan de andere kant van de Noordzee. En jij bent de eerste Europeaan die me mag aanschouwen. Ik moet zeggen, ik heb het goed getroffen. Je

ziet er goed uit, mag ik wel zeggen."

"Dank je, je bent zelf ok niet onaardig."

Dat waren voorlopig de laatste woorden die wij tot elkaar spraken. Onze lippen raakten elkaar aan. Hij wreef met zijn handen over mijn rug. Ik deed de rits van zijn winterjack open en baande mij een weg door zijn borsthaar. Er was een forse hoeveelheid zand achter gebleven in zijn borsthaar. Het kon mij niets schelen.

Twintig minuten later lieten onze lippen elkaar weer los.

"Heb je zin om met me mee te gaan?" zei mijn Romeo.

"Door de tunnel?"

"Jazeker."

"Heb je dan speciaal een tunnel gegraven om een Europeaan op te pikken?"

"Jazeker."

Ik was stom. Ik deed iets doms, ik was misschien toch niet zo nuchter als ik mij kon herinneren. Ik kon geen weerstand bieden aan zijn borsthaar. Ik ging met hem mee. Liefde maakt blind. Ik vroeg me niet af waarom hij perse naar Europa moest voor een partner. Ik vroeg me niet af waarom hij niet gewoon de boot naar Hoek van Holland genomen had. Ik wist zijn naam niet eens. Toch ging ik met hem mee. Pas in Engeland ontdekte ik mijn grote fout. Toen was het te laat. Toen ik uit de tunnel kroop viel ik onmiddellijk in de armen van Margareth Thatcher. Ze pakte mij gelijk stevig beet en lebberde mij van boven tot onder en vice versa af. Ik kon me niet meer los maken uit haar greep. Mijn prins liep door. Keek niet op of om maar liep zo snel mogelijk van mij weg. Ik moest met Maggie mee.

Ik woon nu sinds twee weken bij Maggie in. Maggie vindt dat Engelsen teveel borsthaar hebben. Maggie houdt niet van borsthaar.

Maggie heeft, als enige man in het britse kabinet, genoeg aan haar eigen borsthaar. Maggie importeert haar minnaars. Sinds twee weken maak ik deel uit van het geheime mannenharem van Margareth Thatcher.

REMKO VAN LEEUWEN.

T I N G E L I N G E L I N G

BESTUUR

Voorzitter	Ron Jansen	126347
Penningmeester	Casper vd Werf	768988
Secretaris	Rene v Krimpen	01890-7935
Ledenadministratie	Jacob vd Vorm	01890-7005
Programma	Roel de Kieft	167474

WERKGROEPEN

Vijgeblad	Remko v Leeuwen	148629
Bargroep	Coen Honig	148629
Minderhedengroep	Ron Jansen	126347
Publiciteit	Andre Koster	140230
Introgroep	Rene Angenent	257611
Archief	Mirjam Berkelouw	527757
LHJO	Casper vd Werf	678988

Alle post svp naar Postbus 1490,
3000 BL ROTTERDAM
Gironummer 3335919

A.L.V. Verslag

André Steffens opent de A.L.V. en doet vervolgens het jaarverslag. In februari 1984 is het bestuur gaan werken. Beleidspunten toen waren o.a. de aandacht richten op vrouwen binnen Apollo hetgeen niet geslaagd is. Het bestuur had zich ook ten doel gesteld een licht-ter programma dat niet louter en alleen met homosexualiteit te maken zou hebben. Films die op Apollo gedraaid hebben zijn o.a. De vierde man en een Monty Python film. Er zijn optredens geweest van Mezik, Homofonie en Bubblegum. Er is een play-back festival geweest. Er zijn ook dingen niet doorgegaan zoals een optreden van Olga Lowina en een Walt Disney tekenfilm festival, dit allemaal om uiteenlopende redenen. Apollo is weer terugverhuisd naar Het Trefcentrum nadat ons de huur door het Nivon was opgezegd.

Coen geeft een overzicht en uitleg van de financiën van 1984 en hoe deze besteed zijn. De kascommissie heeft de begroting van Coen goedgekeurd. Kees Wisse en Coen Honig worden met algemene stemmen tot de nieuwe kascommissie controle gekozen. Marty van de Langeberg wil de begroting op papier zien, Coen zegt dat dit alleen een formaliteit voor de subsidieaanvraag is. De begroting wordt uiteindelijk met 14 voor en 1 tegen aangenomen.

Verslagen van de werkgroepen, allereerst de BIBLIOTHEEK: André Steffens vertelt dat de bibliotheek het afgelopen jaar drie verschillende beheerders heeft gehad. Te weten Hans van den Bergh, René Lexmond en André Steffens. De bibliotheek heeft een nieuw uitleensysteem gekregen waardoor de kans dat boeken kwijtraken kleiner is geworden.

André vindt dat hij de bibliotheek te weinig aandacht heeft gegeven. Zo is van het boekenkastje niets terecht gekomen en heeft hij weinig boeken aangekocht. Leden mogen suggesties doen over boek aankopen bij de bibliotheek coördinator. De beslissing over een eventuele aankoop ligt echter bij de coördinator. Marjo Emeis neemt de bibliotheekcoördinatie over van André Steffens.

INTROGROEP: René Angenent die deze werkgroep leidt zegt dat er veel verloop is geweest in het aantal introgroepleden. Er zijn dit jaar drie nieuwe leden avonden geweest welke verschillend bezocht werden. In maart heeft de introgroep een vormingsweekend in Bruinisse gehouden. De introgroep heeft zeven keer vergaderd. Vroeger werd dat bij iemand thuis gedaan, tegenwoordig weer op Apollo. Er is tussen de 71 en 146 uur door de introgroepleden gwerkt. René Angenent bedankt de aanwezige introgroepleden en geeft hen bloemen.

PUBLICITEITSGROEP: Namens de publi-groep vertelt André Koster dat deze groep weinig heeft uitgegeven aan stickers en posters o.a. ivm de verhuizing naar het Trefcentrum. Wel zijn er folders gedrukt. Er is zes keer gefolderd en acht keer geplakt. Ook is een stickeractie op haltepaaltjes geweest, hetgeen naar later bleek niet mocht. Er is gevraagd of we in bibliotheken onze folders mochten leggen en dit is enkele malen positief beantwoord. De publi-groep heeft met standjes op markten en festiviteiten gestaan zoals in de evenementenweek op de erasmusuniversiteit en het jongerencentrum Chillup in het IJskwartier. Ook heeft de publigroep op het gebied van folderen samengewerkt met de enigszins vage organisatie citybound. André Koster stelt zijn functie als coördinator beschikbaar (is inmiddels overgenomen door André Steffens).

VIJGEBLAD: Remco verklaart inhoudelijk niets te melden. De redactie bestaat nu uit Remco, Casper, Coen, Mirjam, Peter Zwaal en Marjo. Er zijn dit jaar zeven Vijgebladen verschenen hetgeen geweten kan worden aan de vele mutaties dit jaar in de redactie. Voor 1985 wordt gestreefd om tien Vijgebladen uit te brengen terwijl advertentiemogelijkheden zullen worden onderzocht.

Na dit laatste verslag van de werkgroepen ontvangen de leden van het oude bestuur bloemen als dank voor bewezen diensten in het afgelopen jaar.

Het nieuwe bestuur wordt voorgedragen: Ron Janssen (voorzitter), René van Krimpen (secretaris), Casper van der Werf (penningmeester), Jacob van der Vorm en Roel de Kiefte. Marjo Emaïs wordt voorgedragen als bestuurshulp. Frank Jansen maakt hiertegen omdat dan het bestuur uit een even aantal leden zou bestaan, hetgeen statutair niet mag. Marjo is echter geen bestuurder en heeft tijdens de bestuursvergaderingen dezelfde rechten als ieder verenigingslid.

Het jaarverslag wordt met algemene stemmen aangenomen. Het nieuwe bestuur is nu geïnstalleerd en stelt zich voor. René van Krimpen doet namens de programmacommissie, die door hem en Roel de Kiefte wordt gevormd, het woord. Het bestuur is van palm iedere laatste vrijdag van de maand een disco te organiseren en dan zoveel mogelijk gebaseerd op een bepaald thema. In april zal dat de jaren '70 zijn. Ook zullen er themaavonden worden georganiseerd o.a. over prostitutie, krijgsmacht, homo's op school en de statuten. Er wordt dit jaar naar gestreefd om vier films te draaien. Verder zijn suggesties van de leden van harte welkom.

Frank Janssen vraagt of ook dit jaar het feest van de Homostudies op Apollo gehouden mag worden. Hierover komt nader overleg.

15 maart wordt er op Apollo een FEEST gehouden waarvoor homojongerengroepen uit het hele land zijn uitgenodigd. Casper coördineert het feest en verzoekt de leden slaappleatsen beschikbaar te stellen voor mensen die van ver komen.

Voorzitter Ron Janssen zegt dat het bestuur dit jaar de leeftijdsgrens en de toegankelijkheid voor andere sexuele minderheden op Apollo ter discussie wil stellen. Coen Honig verzoekt het bestuur de discussie hierover in het Vijgeblad te starten. Het bestuur gaat hiermee akkoord. Medio oktober zal er een themaavond over de statuten worden gehouden.

André Koster vraagt hoe het zit met de spots in het Trefcentrum. Het bestuur gaat hierover in overleg met het Trefcentrum.

Ron Janssen sluit hierna de vergadering.

waarschuwing

Gisteren(dwz 4 maart) hebben de ledenadministrateur en ondergetekende de acceptgirokaarten voor de contributies en donaties van 1985 de deur uitgedaan. Geachte leden en donateurs, jullie zouden Jacob en mij geen groter plezier kunnen doen dan door gelijk jullie contributie dan wel donatie te betalen dan wel te geven. Mocht je geen lid of donateur van Apollo meer willen zijn laat dat dan ook even weten. Je bespaart zowel Jacob als mij dan een heleboel werk. Bij voorbaat onze hartelijke dank
Jacob van der Vorm, ledenadm.
Casper van der Werf, Penningmeester

HOE VERSIERT ROTTERDAM

Deze keer: Peter (23), speelt het liefst de rol van actieve versierder, versiert vooral in de disco.

Versier jij actief of laat jij je versieren? Schrijf ook eens je eigen versier-ervaringen of fantasieën op en stuur ze aan het Vijgeblad, onder vermelding van 'Hoe versiert Rotterdam'. O ja, vergeet niet een bijzondere tip of aanwijzing te geven zodat we over enkele maanden allemaal doorhebben hoe we de meeste kans van slagen hebben!

"...Waar ik helemaal niet tegen kan is zo'n jongen die kennelijk alleen en een beetje weggedrukt in een hoekje de dansvloer overziet, of eigenlijk niet de dansvloer maar zij die net als hijzelf zich in de onmiddellijke nabijheid daarvan ophouden om waarschijnlijk identieke redenen. Een jongen met van die volmaakt nietszeggende blauwe ogen, een hardstikke leuke kop en z'n mouwen een paar keer omgeslagen tot boven z'n ellebogen - lekker stevige poten dus. (ik ben een liefhebber van gezonde stratemakersseks). Een paar keer indringend kijken en ... flash, daar springt iets over (het betreft hier dus een welwillende soortgenoot). Glimlachen nu, maar niet al te uitdagend, dus net doen alsof dit routinewerk is en vervolgens met een platgetreden kutsmoes of bruingebakken trivialiteit er op af ("Rotmuziek vanavond. Ken ik jou niet ergens van?"). Nu ben ik de laatste maanden eens wat origineler geweest in mijn toenaderingspogingen, maar ik ben daar toch weer van teruggekomen. Zo'n ontmoeting in een stampvolle disco is niet niks en je moet daarom uitzonderlijks vragen.
nooit iets

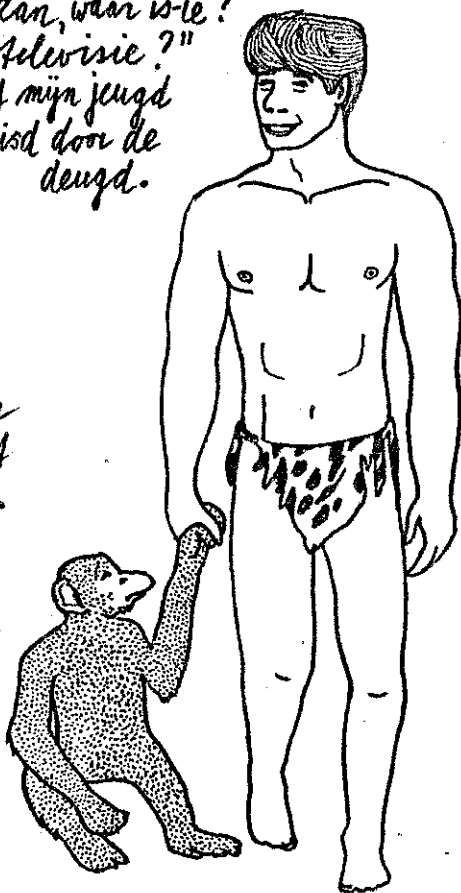
De ander moet zogezegd op jouw vragen kunnen anticiperen. Je zult mij dus niet meer horen zeggen: "Ik geloof dat jij het van een bijzonder brede rug kunt laten afglijden" of "Dag krulleskopje, geilpijpje, eikelhansje, welk een bijzonder schoon exemplaar treffen wij hieraan?"

TIP DOE ALTIJD STANDAARD, DAN HEB JE DE MEESTE KANS. STEL NOOIT RARE VRAGEN!

*Ik vroeg me laatst af "Tarzan, waar is-ie?
Zag ik hem nog onlangs op televisie?"
Eens mijn idool, de held uit mijn jeugd
Voorwerp van dromen nog gekuisd door de
deugd.*

*Manchien is-ie dood nu,
manchien hoogbejaard
en ook mijn verering
is veranderd van aard:
een man hoeft voor mij
niet meer dapper te wesen
en 'r is meer dat 'm siert
dan wat spieren en pezen.*

*Maar al heeft zo'n man
niets met Tarzan gemeen-
't is leuk als-ie flusterd:
"Me Tarzan, you Jane?"*

DE BRUSSELSE DODE

feuilleton: deel 4 Coen Honig

Wat vooraf ging: Fred heeft ontdekt dat Ludo, waarmee hij gevreesd heeft, en waar hij enorm verliefd op is geworden, twee dagen vóór die vrijpartij is omgekomen. Na verwoede pogingen om erachter te komen wat er nu eigenlijk is gebeurd, is hij op een dood spoor gekomen.

Deel 4.

Twee weken na mijn bezoek aan Ludo's vader, kreeg ik een brief uit Brussel, van Eelco. "Beste Fred. Van mijn vader hoorde ik wat jou is overkomen. Ik schrijf je deze brief nu, omdat ik zelf de afgelopen weken enige rare ervaringen heb gehad. Misschien verklaar je me wel voor gek als je dit gelezen hebt, maar ik heb contact gehad met mijn broer, na zijn dood. Hij is op een nacht bij me geweest, en heeft me verteld dat hij soms de kracht heeft om terug te komen bij de mensen. Ik dacht, toen ik dat later overpeinsde, dat dat een droom was, maar nu ik jouw verhaal hoorde begon ik verbanden te leggen tussen hetgeen jou is overkomen, en mijn ontmoeting met Ludo. Van deze ontdekking was ik nogal onthutst, zoals je zult begrijpen. Ik zou er graag eens met jou over praten, en eventueel kunnen we dan samen eens contact zoeken met iemand die ervaring heeft met contact met doden. Zulke mensen schijnen er te zijn. Ik durf er alléén niet zo goed naar toe, omdat ik bang ben dat men mij voor gek zal aanzien. Maar nu jij net zulke ervaringen hebt, vind ik het fijn om het samen te doen. Je bent dan ook geloofwaardiger. Vader en Moeder weten niets van deze brief af, dus houdt het stil. Ik bel je volgende week op." en dan zijn naam. Een p.s. meldde: "Moeder wil dat je de kleren van Ludo houdt, al denkt ze dat je hem niet gekend hebt. Ze is blij dat ze ze kwijt is."

Ik las de brief drie keer, en kreeg toen het gevoel dat Ludo ook aan mij iets had laten doorschemeren van zijn tweede leven. Hij had verteld over het

doorleven tussen de mensen na je dood. Dat was zijn geloof. Natuurlijk. Hij was zelf het "levende" bewijs. Maar hij kon toen moeilijk aan me gaan vertellen dat hij dood was. "Oh Ludo, kom nog één keer bij me!" zei ik hardop, en vond dat toch wel een beetje belachelijk klinken. Ik had de nederlandse vertaling van "Les jeux sont faits" van Sartre uit de bibliotheek, het boek waarover hij het had gehad tijdens ons eerste gesprek. Ik las het in één ruk uit. Alles viel op zijn plaats. Ik vond het heel vanzelfsprekend allemaal. Maar Mark niet. "Ik geloof het niet, Fred. Het kan niet." zei hij. "Het is zo." zei ik. "Je kan toch niet met een geest vrijen? Z'n lichaam ligt onder die steen in Brussel! Het kan niet. Een geest heeft geen sexuele gevoelens." "Jij hebt een heel primitief beeld van geesten. Wat weet je daar nou van af?!" zei ik. Ik had wel het gevoel dat wat ik zei vrij belachelijk klonk, maar ik geloofde het echt. Mark beëindigde het telefoongesprek. "Bel me nog naar eens terug als je weer gewoon kunt nadenken. Bekeren tot jouw nieuwe geestendom doe je me toch niet."

Even voelde ik me heel beroerd. Door al dat gezeik raakte ik in problemen met mijn beste vriend. Maar het vooruitzicht dat Eelco zou bellen deed me alles weer vergeten.

Eigenlijk gelukkig maar, dat het een paar dagen duurde voordat hij belde. Zo kon ik alles nog eens overdenken, eh constateren dat ik inderdaad beter eens naar een psychiater kon gaan, in plaats van die waanzin van Eelco te geloven. Maar ja, het leek allemaal zo logisch. Eindelijk een verklaring voor al die idiote dingen die me overkomen waren. In ieder geval, toen Eelco belde gaf ik hem flink de wind van voren. "Jij bent ook een lolbroek, zeg! Leuke geintjes haal jij uit, Kloothommel." zei ik, toen hij zich aankondigde. Een grinnik aan de andere kant van de lijn. "Sorry." zei hij. "Maar ik ben nu wel in Rotterdam, ik wil je toch wel graag eens zien. Kunnen we elkaar niet eens ergens ont-

moeten?" Uit nieuwsgierigheid stemde ik toe. Ik wilde nog altijd de waarheid inzake Ludo weten. Maar terwijl ik "Ja" zei liet ik hem duidelijk merken dat ik niet over hem te spreken was. We spraken af in de Bijenkorf, waar we op kosten van Eelco zouden lunchen "om het weer goed te maken." Ik nam me voor om flink wat duur eten uit te zoeken.

Ik herkende hem meteen toen hij me op stond te wachten bij het restaurant. De foto's hadden me een aardig beeld van hem gegeven. Het was een totaal ander type dan Ludo. Aan zijn open overhondje kon ik zijn onbehaarde borst zien, hij was helblond en hij had heel erg kort geknipt haar, dat een beetje overeind stond op zijn hoofd. Hij schudde me de hand en we gingen met onze blaadjes langs de etenswaren. Hij bleek er geen probleem van te maken dat ik flink opschepte, althans, hij deed hetzelfde. Met 2 volgeladen blaadjes begaven we ons naar het restaurant, waar we een tafeltje bij het raan vonden, met uitzicht op de coolsingel. Het was somber weer, het uitzicht was niet zo vrolijk, zodat ik goed in staat was om mijn nukkige houding tegenover hem vol te houden. Dat vond ik best moeilijk, want ik vond hem leuk om te zien. Leuker nog dan Ludo, eigenlijk.

Hij legde uit waarom hij me die idiote brief schreef. "Ik zat na de dood van Ludo in een enorme depressie. Ik was compleet in de war, en kreeg allerlei satanische neigingen. Ik confronteerde moeder onnodig met spullen van Ludo, ging in zijn kleren lopen, praatte alsmaar over hem als moeder in een goed humeur dreigde te komen, en ik was jaloers op iedereen die een goed contact met hem had gehad. Hij was mijn broer, en iedereen had van hem af te blijven. In dat kader paste ook mijn brief aan jou. Ik had je flink in de war willen brengen, maar ik ben weer opgeknapt, en ik kan het nu allemaal weer overzien. Ik vind het ontzettend dat het zo gelopen is, maar ik kon er echt niets aan doen." Ik knikte begrijpend. "Ik snap alleen nog steeds niet wie die dubbelganger van je broer is, en hoe het kan dat die zich voor

Ludo uitgaf." "Ik wel." zei Eelco. "Daar heb ik een beetje misbruik van gemaakt, toen ik jou er met die brief tussen nam. De datum van Ludo's overlijden is verkeerd op de grafsteen gekomen, we vonden het niet de moeite om dat te veranderen. Je hebt gewoon met Ludo gevreesd."

Ik voelde weer woede opkomen. Eelco zag het. Sorry," zei hij. Ik was ook zo in de war." Ik keek naar hem, hij keek me zo oprecht en lief aan dat ik het onzin vond om nog boos op hem te zijn. Wat een verdriet moest hij gehad hebben toen zijn broer onkwam. Wat moet hij zich rot gevoeld hebben. Nee, ik moest niet boos meer zijn.

Een tijdje zaten we zwijgend te eten. Het weer klaarde op, en even later kwam de zon door. We besloten om naar Hoek van Holland te gaan, naar het strand. Ik voelde me langzaam weer kalmeren. Gelukkig. Ik kon in het laatste stukje van mijn vakantie nog even uitrusten. Eelco wilde me regelmatig zien, de weken dat hij in Rotterdam was, en daar was ik blij mee. Ik zag hem niet als surrogaat voor Ludo, ik vond hem gewoon aardig. We lagen die middag lekker naast elkaar in de zon op het strand. Het weer was heerlijk, en het was gelukkig niet zo druk. Samen zwommen we, praatten we en smearden we elkaar met zonnebrand in. Als ik zijn hand op mijn achterbench voelde bleef ik daar niet koud onder. Hij merkte dat wel, geloof ik. Hij vertelde dat hij ook homo was. Ik zat mezelf hevig in te houden maar ik kreeg het gevoel dat het weer helemaal mis ging met mij. Ik werd wéér knettergek op een de Brink. "Weet je wat het met mij is?" zei ik. "Ik heb gewoon geen controle over mijn eigen gevoelens." Eelco begreep onmiddellijk wat ik bedoelde, en liet zich tegen me aanvallen. "Ik ook niet." zei hij. Een jongen naast ons attendeerde mijn vriendin erop dat er daar twee flikkers lagen te vozen, maar het kon ons niet schelen. Ik zag Mark's afkeurende blik al voor me. Ik begon van hem af te groeien. Mark wist altijd alles beter. Hij durfde nooit risico's te nemen. Maar Mark's eventuele afkeuring kon me niet schelen. Ik lag met mijn hoofd op zijn gladde bruine borst, en luisterde naar het gerommel van zijn ingewanden.

Wordt vervolgd.

De liefde die nooit teleurstelt.....

Valentino

prachtboeken
en ander leesvoer

Valentino : een novelle
/ Natalia Ginzburg ;
vert. [uit het Italiaans]
en naw. J.H. Klinkert-
Pötters Vos. - Amsterdam
: Meulenhoff, cop. 1984
. - 68 p. - (Ceder ed.)
. - f 24,90

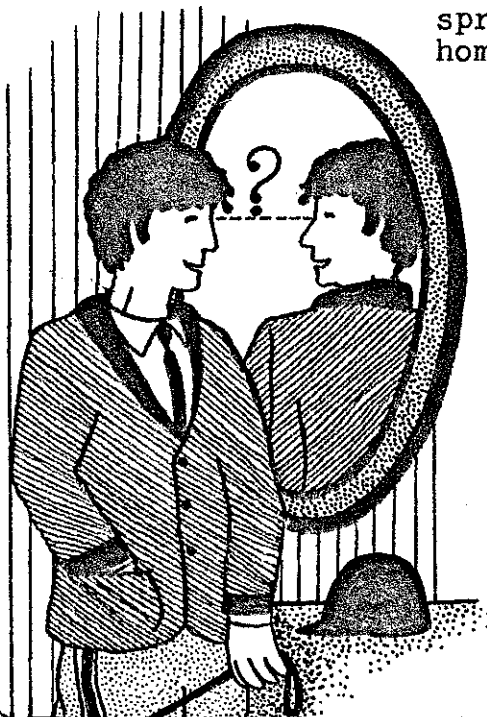
Het boekje ligt misschien al een ruim half jaar in de winkel - voor de fraaie omslag is het tenminste te hopen dat het ligt en niet staat ingeklemd tussen lijvige soortgenoten want dan is het maar een onooglijk bandje. Een novelle, uit 1957, waarvoor de schrijfster destijds een belangrijke Italiaanse literatuurprijs kreeg, en met een titel die je zachtjes op je tong moet laten smelten: Valentino.

De schrijfster is Natalia Ginzburg (geb. 1916). Haar werk (korte romans en verhalen) vertoont wat thematiek en motieven betreft een grote hechtheid en 'Valentino' is beslist een novelle die tot nadere kennismaking noodt. 'De stemmen van de avond' (1965) en 'Vlucht, Caro Michele' (1980) zijn vertalingen die in bibliotheken nog wel te krijgen zijn. De directe nuchtere stijl van Natalia Ginzburg, die geen natuur- of sfeerbeschrijvingen verdraagt maar toch opmerkelijk veel sfeer en emotie in zich draagt, evenals de volstrekt natuurlijke monologen van haar ik-figuren zijn in ons taalgebied vergelijkbaar met die van Marga Minco. Ook Natalia Ginzburg is (gedeeltelijk) van Joodse komaf en als Italiaans verplicht was op middelbare scholen dan zou 'Valentino' beslist een lijstboek wezen!

Vier personen en hun onderlinge relaties, dat is in het kort de inhoud van het boek. Daar zijn allereerst de jongeman waaraan het boek zijn titel

ontleend en zijn zuster Catarina, die het verhaal vertelt. Van arme komaf raken hun levens verstrengeld met die van de rijke Maddalena en haar neef Kit. De mannelijke figuren, Valentino en Kit, zijn zoals zo vaak in het werk van Natalia Ginzburg, in maatschappelijk opzicht totale mislukkelingen. Ze voldoen niet aan de expliciete verwachtingen van hun vaders, die evenmin geslaagd zijn in het leven en hun zoon daarom een carrière als beroemd medicus of officier bij de luchtmacht toedenken. De heimelijke wensen van hun moeders - verliefd worden op en trouwen met een knap meisje - zijn gedoemd wensen te blijven en de eisen die het huwelijk hen stelt zijn te hoog - omdat ze zelf niet in het huwelijk geloven.

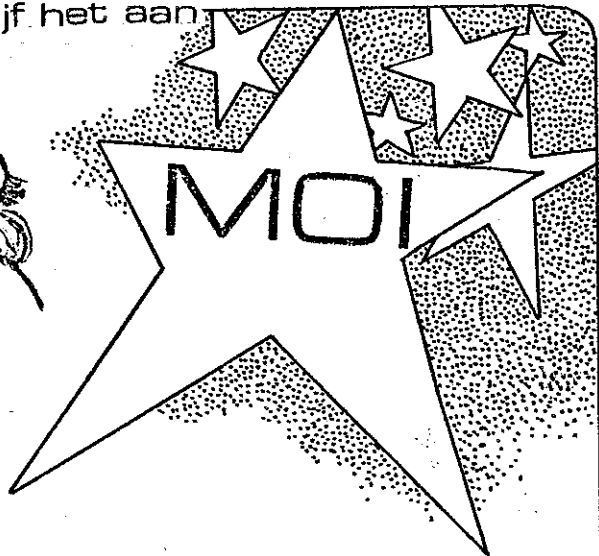
Dat laatste is de reden waarom Kit zijn verloving met Catarina verbreekt en zegt geen enkel respect voor Valentino te hebben die zijn trouwplannen met Maddalena wél heeft doorgezet. Valentino en Kit zijn lui, verwend en in hun levensonderhoud afhankelijk van vrouwen, die ze (o, ironie) niet ten volle kunnen liefhebben omdat ze (onuitgesproken maar ontegenzeggelijk) homoseksueel zijn.

Kit is ook degene die in woord en daad aangeeft dat er voor zulke mislukkelingen slechts 2 wegen openstaan: óf je wordt overmeesterd door zelfverachting (en pleegt zelfmoord) óf je raakt bedwelmd door narcisme. Kit's zelfmoord heeft voor iedereen grote materiële en emotionele gevolgen..... maar niets schijnt Valentino wezenlijk te raken: "Valentino is gelukkig, want eigenliefde stelt nooit teleur..." (p. 36)

Peter Zwaal

schrijf het aan

Lieve Moi,

Mijn probleem is hopeloos. Mijn vriendje zit namelijk op body-building en krijgt al aardig wat spierbundels. Nu wil hij dat ik ook ga zodat mijn borst en biceps in omvang zullen toenemen. Op mijn verjaardag onlangs, heb ik allerlei wapentuig van hem gekregen dat zulks zou moeten bewerkstelligen: een buigveer, een 'expander' en gewichten die voorwaar niet licht te tillen zijn. Vroeger hadden we heel prettig seks. Maar nu verbeeld ik me dat ik te min ben voor zo'n 'echte' man. Ik denk ook dat mijn vriendje nu veel pikgerichter is geworden omdat ik van boven nog steeds niet de door hem gewenste omvang heb bereikt. Wat moet ik doen? Van body-building word ik zo moe.

Hopeloosje.

Lief Hopeloosje,

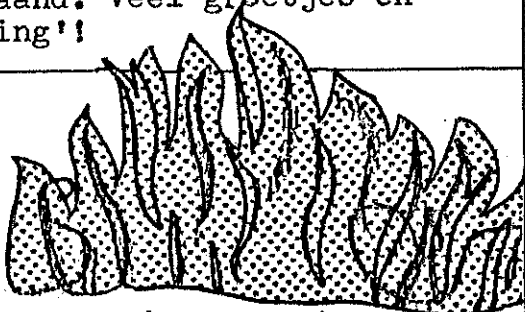
Het is Moi een raadsel waar jij hopeloos van wordt, maar goed. Niet iedereen heeft Moi's combinerend denkvermogen. Lieve knul, let op. Moi legt uit, Moi biedt hulp. Aan die kleine lieverd van je moet je even uitleggen dat je 6 weken trainingsvakantie nodig

hebt. Je laat door 2 sterke vrienden die gewichtentroep weghalen (natuurlijk terwijl die Jerom van jou in de sportschool bezig is) en duikt daarna zelf 6 weken onder in een hospitaal in La France waar je door middel van siliconen de boel wat op laat pepen. Dat pikgericht-zijn wordt er dan direct afgesilicoond. Zorg wel dat ze je minstens tweemaal zo breed maken als die knul van jou. Dan hou je lekker veel tijd over voor andere boys terwijl hij zich krom bodybuilt om jouw resultaat te evenaren.

Moi.

P.s. Als je het nog iets treuriger laat klinken kan je met dit verhaal vast wel iets van het ziekenfonds lospeuteren voor een broodnodige 'change of image'. Dit was Moi dan weer voor deze maand. Veel groetjes en liefs en 'go on writing'!

Hot Gossip

Alléz, vorige maand was er dus geen jaaroverzicht van mij, maar wie heeft het gemist? Zeker niet de Moi die nu haar handen vol heeft aan weerzinwekkende problemen van puberaal hogespuis (of zou ze echt menen wat ze doet ?)

Maar goed, ieder gaat zijn eigen weg en Apollo heeft reeds een nieuw bestuur. Dat wordt wel steeds makkelijker, je hoeft niet eens meer aanwezig te zijn op de A.L.V. Ik kwam terug van de film en ze waren er, nieuwe mensen met een nieuw geluid. En al weet ik nog steeds niet wie het zijn, ik wens ze veel sterkte (op recht).

De gossip verdwijnt. Wat Paul Coppoolse betreft had'ie harder mogen wezen. Maar hoe Paul aan te pakken? Bij z'n haar gaat niet, want dat groeit niet meer verder. Laten we hem verrassen met een shockeffect, (april 28 en 29): Dan danst deze frisse knaap in het Zuidpleintheater.

Ben benieuwd waar de mensen voor gaan kijken, want nichten zagen we niet in '84 op Apollo, maar niet getreurd! Het onderling mannelijk sexisme vierde hoogtij. Kan ik me ook eens ergeren!

De tijden van de theebransjes zijn voorbij, dat is duidelijk! "We worden oud", zei de Moi laatst nog. Wel, op haar is dat zeker van toepassing, want ze schafte zichzelf een nieuw apparaat aan ter verrijking van haar sexuele leven (inlichtingen: alle VVV-kantoren en mij!).

Zou ze daarom naar Amsterdam willen? Ze had toch al persoonlijkheid?! Maar gebreken komen met sexuele frustratie wat weer je aura afzwakt.

Peter Verhees werd ook al ouder en kunstzinniger. Homologie keurde z'n verhaal af. (Ik wist niet dat dat blad een maatstaf hanteerde). Maar Peter ging gewoon door en schrijft nu een scenario voor een video. Nog een geluk dat ik het regiseer. (Deze kat ter verfrissing van onze relatie!).

Ad ging naar Amsterdam, maar die zagen we toch al niet meer.

Frank werd Fakir en poogt zichzelf om zeep te helpen met scheermes en vuur. Wel amusant om te zien, dat wel.

Casper zit in 't bestuur tot augustus en gaat dan ook al naar Amsterdam, wat mekaar misschien wel aardig aan vult!

Toch jammer van de Moi, ik zal haar missen, infantiele dweil als ze is, ze heeft initiatief getoond.

Ron Janssen blijft op de kleintjes letten(aardig!) en Coen en Remko blijven bij elkaar (leuk!)

Is 't duidelijk? De gossip bloedde dood met 't verdwijnen van de oude garde. Maar goed, een nieuwe lente, een nieuw geluid. Ik blijf vertrouwen op de nieuwkomers.

Lieve mensen, bedankt voor het lezen en tot
kijk!

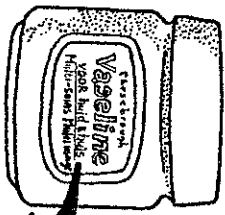
Jos Heeneman

leeftijdsgrens

Als nieuw bestuur hebben wij ons o.a. ten doel gesteld de leeftijdsgrens, die twee jaar geleden is ingevoerd, ter discussie te stellen. Wat is nu eigenlijk deze leeftijdsgrens? Iemand ouder dan 25 jaar mag geen lid meer zijn van Apollo. Hij of zij is echter nog van harte welkom op de soosavonden, mag actief zijn in de werkgroepen en mag Apollo als donateur financieel steunen. In feite is er dus weinig veranderd, behalve dat zij die ouder zijn dan 25 jaar en nog steeds actief zijn binnen de vereniging geen stemrecht meer hebben. Het standpunt van het bestuur is dat de leeftijdsgrens opgeheven moet worden. Apollo moet natuurlijk een vereniging blijven die zich richt op homoseksuele jongeren, daarom moet het heft wel in handen blijven de jongeren. Voor de leden van het bestuur zou de leeftijdsgrens dus wel moeten blijven gelden. Om nu te kijken hoe de leden van Apollo over deze kwestie denken, zijn we van plan hierover een enquête te houden, we stellen een vragen lijst op die we dan de bezoekers van Apollo voorschotelen. We hopen op jullie medewerking. Namens het bestuur,
Rene van Krimpen

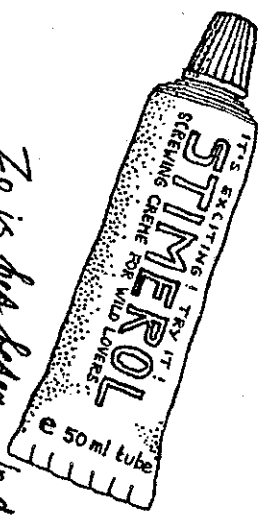
Homo etikette 1985 (2)

DOOR ANNEMIE KRUISSKAMP-TER BAAN

VOOR HUID & HUIS

Niet kan dus niet meer. Ik
Zou het er wel in willen
pompen: Lees het etiket!!
En "voor huid..." heeft hoe dan
ook niets met het vellege te maken
dat zich zo pletting nog laat schuiven!
En je smeert het ook niet op je
brood!

Zo is het beter. In de
betere homospitaalzaak en
alle droogsteigen te koop:
Stimexol scrubbing cream in
4 opwindende smaken: aardbei,
kiwi, peperminut & amylinitriet.
Ook voor op de sandertersel!
Maar niet achteraan beginnen met
knijpen!

Ingezonden:

Deel even aan Mirjam, mijn vrouw mede, dat ik het alleen maar leuk vind als mijn kinderen met pedofielen omgaan. Dank u.

*De hoi
Gabriel*

THE GREAT GIG IN THE SKY

Gig: ouderwets, oorspronkelijk Frans, tweewielig, licht en hoog rijtuig met kap.

Dit nummer van Pink Floyd, elpee Darkside of the moon, gaat over een discojongen met de schoonheid van een David, die in een strakke witte ondergrondse ruimte, zoals bij de laatste reclame van Boursin met die futuristische dame die uit een erlenmeyer wijn geschonken krijgt en vervolgens van onder een zwart glazen stolp een stuk pain met boursin, gespreid gebonden aan dik vlassig touw lijdend zijn dood tegemoet ziet, slechts dragend een wit lendendoek dat eigenlijk iets te weinig aan het gezicht ontnemt, schreeuwend op zijn weg hier vandaan al zijn hoofd met de ruwe bos haar heftig heen en weer schuddend, tot hij het na zijn laatste fysieke kreet op zijn borst laat hangen. Achter hem trekt een lichte met zonnestralen doorregen nevel op door een vierkante opening in de aardbodem. Uit het hemelgewelf dalen neder nog enkele jou aan zijn vertrek herinnerende klanken, van zijn stem.
Zijn stem.
Stijgen, dalen.

Gaak

Utrecht 17 januari 1985

gaslicht

Op zaterdag 2 februari speelde in het bibliotheektheater de voor de lezer welbekende groep Mezik het stuk "Gaslicht, een victoriaanse thriller."

Het stuk is een andersoortige productie dan we tot nu toe van Mezik gewend zijn. Ze spelen een bestaand stuk, en nog wel een heel beroemd stuk, weliswaar bewerkt, maar het gevaar bestaat, dat we deze versie gaan vergelijken met bijvoorbeeld die, waarin Ingrid Bergman schitterde. Ik zal proberen om dit niet te doen, en het stuk objectief te beoordelen.

Opvallend is, in vergelijking tot vorige Mezik-producties, de toegankelijkheid van dit stuk. Het is geschikt voor een groot publiek. De acteerprestaties die geleverd worden zijn over het algemeen goed. De vijf heren zijn in staat om een stuk spanning op te bouwen, die maakt dat het publiek geboeid blijft.

Het stuk is bewerkt tot een stuk voor vijf mannen. Mezik tracht, als extra dimensie, de sfeer te scheppen die ontstaat, omdat de homoseksuele relatie van de twee hoofdpersonen geheim dient te blijven. Voor mijn gevoel is dat niet helemaal gelukt. De stukken waarin homoseksualiteit ter sprake komt, staan voor mijn gevoel los van de rest van het stuk. Als mijnheer Menninger in een bepaalde scene zijn butler vernedert, terwijl er een Satie-achtig thema vrij luid weerklinkt, heb ik opeens het gevoel naar een ander stuk te kijken. Niet dat deze stukken slecht gespeeld worden, maar ze passen gewoon niet in het geheel van het stuk, vind ik. Het sterkst kreeg ik dit gevoel toen, na de ontknoping, René (Peter Kolpa) bedreigd werd met een proces inzake zijn homoseksualiteit. Deze slotscene hangt een beetje verloren, los, achter het stuk, dat al is afgesloten, en waarvan de spanning al is gebroken.

Al met al heb ik, kijkende naar "Gaslicht" een plezierige avond gehad. Mijn complimenten voor de muziek, die de sfeer sterk benadrukte. Blijf ik zitten met de vraag of je stukken moet bewerken om ze homoseksueel getint te maken, en met de vraag of de keuze van dit stuk wel zo gelukkig is geweest. Er is nu eenmaal erg veel vergelijkingsmateriaal, en daarbij zou de vergelijking voor Mezik wel eens minder voordelig kunnen uitvallen.....

Coen Honig.

nieuwe werkgroep

Er is een nieuwe werkgroep binnen Apollo opgericht. Deze gaat zich met alles bezighouden betreffende andere sexuele minderheden binnen Apollo. Hierbij doel ik dan op bi, pedo, travestieten, transsexuelen, sado-masochisme. De werkgroep heeft voorlopig als taak informatie c.q. voorlichtingsstukjes te schrijven in het Vijgeblad en eventueel ook andere bladen en te onderzoeken hoe de bezoekers en leden van Apollo over andere sexuele minderheden denken. De werkgroep heeft nu één lid, en wel ondergetekende. Ik ben tevens de coördinator van de nieuwe werkgroep. Hierbij doe ik dus een oproep aan iedereen. Je kunt je bij mij opgeven. Ron Janssen, tel. nr. 126347. Tevens ben ik regelmatig op Apollo te vinden waar je altijd naar mij kan vragen.

R O N J A N S S E N

van onze revolutionair

In het laatste Vijgeblad van 1984 (het verhuisnummer), heeft een stukje gestaan gericht aan onze Revolutionair, Ron Janssen. Aan de ene kant moest ik lachen om het stukje en aan de andere kant ook wel huilen. Wat kan een mens toch bekrompen denken.

Dat Mirjam nou niet zo positief over pedofilie denkt, kan ik best wel begrijpen. Wat ik zo vreselijk vond van dat stukje is, dat Mirjam een totaal verkeerd beeld heeft van mijn bedoelingen omtrent pedofilie en de andere sexuele minderheden binnen

Apollo. Natuurlijk zou ik het leuk vinden als er in de statuten zou komen te staan "Apollo, societeit voor alle sexuele minderheden." Zover zijn wij nog lang niet. Het enige wat ik ooit gedaan heb is stukjes schrijven in het Vijgeblad. Verder heb ik bij een van de stukjes een contactadvertentie gezet, waar alleen Mirjam zo fel op reageerde. Verder suggereert Mirjam dat ik denk dat ik de enige ben op Apollo. Wel, dan zou ik gek zijn als ik al die informatie-stukjes alleen voor mijzelf heb geschreven. Daar zit ze dus ook al naast.

Ze schrijft ook dat de mensen op Apollo zich nog niet in positieve zin uitgelaten hebben over pedofilie, dus dan suggereert ze dat de mensen zich in negatieve zin hebben uitgelaten, wat ook niet waar is. Je moet toch ook eens wat aan je gevoel doen, want jouw gevoel dat het erg lastig moet zijn om pedote wezen is wel heel erg grof. Ik kan nou niet zeggen dat het lastig is. En daaraan dan nog toe te voegen "Misschien is het best wel leuk voor zo'n kind" is voor mij toch wel het bewijs dat je wat betreft pedofilie nergens geen zak van begrijpt.

Ik zal kort vertellen in welke situatie ik momenteel zit. Er komen bij mij negen jongens

variërend van 12 tot 16 jaar over de vloer. Ze weten allemaal dat ik mij sexueel aangetrokken voel door jongens. Voor geen van hen is dit een probleem. Ze komen net zo makkelijk, alleen of met z'n allen. Het is net zo lastig om pedo te zijn als dat je het zelf maakt. Dat geldt net zo goed voor een homo of hetero als voor de pedo's. Dus ga de pedo's niet zieliger aftekenen als dat ze zijn.

Waar ik het meest kwaad om ben is wel het feit dat Mirjam de kinderen die zij later eventueel krijgt als haar bezit beschouwt. Want let wel, kinderen zijn niet het bezit van hun ouders. Ze hebben hun eigen wil en rechten. Als een kind in contact komt met een pedo, is de beslissing betreffende sexueel contact een zaak van het kind en d e pedo en niet van de ouders.

Hier kom ik echter in latere Vijgebladen uitgebreider op terug.

R O N J A N S S E N

waarschuWing

Op 22 februari jl. is er een jas ontvreemd uit de garderobe van apollo. Vervelend en daarom dan ook de volgende waarschuwing: neem voortaan je jas mee naar binnen als je naar Apollo komt. Mocht je toch je jas in de garderobe willen hangen weet dan dat je dat voor eigen risico doet. M.a.w. het bestuur van Apollo aanvaardt geen verantwoordelijkheid voor schade en/of diefstal van jassen en andere dingen die in de garderobe van het Trefcentrum hangen.

HET BESTUUR

FALLUSTY! BY CASPER

In een hurrie deze aflevering geschreven, zodat de logica soms ver te zoeken valt binnen Villa Ruijgenhoek. Inmiddels alweer de derde aflevering van dit adembenemende?! feuilleton waarin het wel lijkt of een privé-detective de hoofdrol speelt i.p.v. de inmiddels welbekende hoofdpersonen. Enfin, de derde aflevering getiteld: "After eight"

"Bel een ambulance," bruide iemand en nog geen vijf minuten later werd Mireille naar het ziekenhuis vervoerd, de rest van de aanwezigen verbijsterd en geschokt achterlatend. Bas, die met de ambulance was meegegaan, ijsbeerde de gang van het ziekenhuis heen en weer. Daar kwam de dokter uit de operatiekamer. "En, hoe is het met Mireille?" vroeg Bas. "Nou, dat is kantje boord geweest, er was een slagader geraakt. Maar gelukkig is ze nu buiten levensgevaar." antwoordde de dokter. "U kunt haar morgen echter pas bezoeken, dat is beter voor haar. Goedenavond en tot morgen." Hij draaide zich om en liep de gang in.

Ondertussen waren de anderen in Villa Ruygenhoek toch maar aan tafel gegaan. Veel werd er niet gesproken. Men was nog te veel onder de indruk van het gebeurde. Paolo nam het woord. "Dierbare aanwezigen, vanmiddag is Claressa bij mij geweest om met mij iets te bepraten. Ik heb haar toegezegd dat ik bij het eten mijn beslissing zou vertellen die ik genomen had. Welnu, door de aanslag op Mireille heb ik mijn besluit gesterkt zien worden. Bas en Mireille zullen van de Ruygenhoek verwijderd worden, hetgeen discreet zal moeten gebeuren om geen schandaal te ontketenen.

"Klop Klop" weerklonken de vingers van Casper op de deur van Paolo's studiekamer en ging naar binnen. "Eigenlijk hoef ik jou niets te vragen, maar vertel toch maar wat je weet. begon Paolo het gesprek. "Bas zal me wel willen wyrgen als hij dit hoort, maar het moet toch gebeuren." En Casper vertelde het verhaal dat Bas hem gedaan had tijdens de strandwandeling die middag. (Zie aflev.1) "Verder weet ik niet veel meer te vertellen, dan dat Peter en ik ons stonden om te kleden voor het diner toen die afschuwelijke aanslag gepleegd werd," eindigde Casper zijn relaas. "Paolo, ik wilde je nog ergens anders over spreken," ging Casper verder. "ik ben bang dat mijn relatie met Peter niet lang stand meer van houden en waarom weet ik eigenlijk niet."

"Nu wil je om advies vragen aan mij?" vroeg Paolo, en Casper knikte. "Er is maar één advies wat ik je kan geven en dat is: Ga bij je zelf te rade. Ga maar, en stuur André naar mijn kamer." Casper verliet zuchtend de kamer.

"Wel André, de aanslag kan jij niet gepleegd hebben, want je was bij mij toen het gebeurde. Kom dus maar gelijk met het zakelijk nieuws over de brug." Startte Paolo het gesprek. "Dat nieuws is niet zo goed," verzuchtte André, "onze concurrent het "houten kruis" heeft een produkt op de markt gebracht dat er als zoethout uitziet, en het de naam van Popie Jopie gegeven heeft. Het wordt alleen maar verkocht aan mensen die niet in gezinsverpakking leven en zo hopen weer tot de kudde van het Houten Kruis te mogen behoren. En dat terwijl onze fabriek juist deze mensen met alle moeite heeft kunnen bevrijden van de dwang van "het Houten Kruis" dat roze snoepgoed ongezonder zou zijn voor de geestelijke gezondheid van de mens".

Verder zal ik voordat morgen de politie wordt gewaarschuwd mij belasten met het onderzoek naar deze aanslag. Daartoe roep ik iedereen die aanwezig is op om afzonderlijk straks bij mij te verschijnen en te vertellen wat hij of zij weet. Als eerste verwacht ik Conrad om acht uur bij me."

"Paolo," vroeg André, "Ik wil je straks ook nog zakelijk even spreken, kan dat?"

"Maar natuurlijk", antwoordde Paolo. Allen stonden op en gingen van tafel.

"Zo Conrad, vertel me maar eens wat je weet," opende Paolo het gesprek. "Nu, dat is niet zoveel," antwoordde Conrad. Ik had de laatste paar dagen wel een vermoeden dat er iets gaande was tussen Bas en Mireille maar dat het zó erg zou zijn had ik niet verwacht. Om het op de manier op te lossen zoals nu is gebeurd vervult mij echter met de grootste afschuw. Ik hoop dat de dader of daders snel gepakt wordt. Overigens, ten tijde van de aanslag was ik in de eetkamer samen met Remon."

"Goed." zei Paolo. "Ik geloof je. Ga maar terug naar de woonkamer en stuur Claressa naar binnen als je wilt."

Even later verscheen Claressa lichtelijk aangeschoten in de deuropening en vroeg: "Waar-mee kan ik je van dienst zijn, Paolo?"

"Met door te vertellen wat jij weet." antwoordde Paolo geïrriteerd door de dranklucht die als walm van Claressa afkwam.

"Niets meer dan vanmiddag." lalde Claressa. "Ik ben blij dat je de juiste beslissing hebt genomen. Alleen heb ik geen alibi, of toch wel? Ik geloof dat ik juist een telefoontje van Marjoleine uit Griekenland kreeg. Of was dat nou vanmorgen? Nou laat mijn geheugen me toch in de steek." besloot Claressa zuchtend.

"Dan had je maar niet zoveel moeten drinken, vanavond." zei Paolo scherp. "By the way, stuur gelijk even Casper naar binnen, als je dat nog kunt, hoop ik."

"Dat is inderdaad een ernstig probleem, maar daar vinden we wel wat op." antwoordde Paolo, en beiden gingen naar bed.

De volgende ochtend in het ziekenhuis toen Mireille wakker werd, zei ze tegen Bas, die bij haar was: "Die stem via de intercom in de keuken", en zonk weer weg in een diepe slaap.

(WORDT VERVOLGD)

PROGRAMMA

15 maart: organiseert Apollo een groot feest voor alle homojongeren van Nederland. Disco-muziek zal worden afgewisseld met muziek van het combo van Coen. Toegangsprijs fl. 2,50
Aan alle leden van Apollo dringend de oproep alsnog slaappleatsen beschikbaar te stellen voor mensen die van ver komen. Melden bij André Steffens tel.nr. 010-148629.

22 maart: gewone soosavond.

29 maart: laatste vrijdagavond van de maand, dus disco.

5 april: Gewone soosavond

12 april: Feest van de Homostudies op Apollo, nadere bijzonderheden hierover volgen in het Vijgeblad van April.

19 april: Film op Apollo, welke is nog niet bekend.

26 april: Laatste vrijdagavond van de maand, dus disco. Ditmaal met als thema de jaren '70. Daarom het verzoek aan de leden: kom verkleed in jaren '70 stijl.

Belangwekkend nieuws voor iedereen die binnen-
kort Hamburg wil gaan bezoeken en voor allen
geïnteresseerd in
spellingsproblemen!

Pension Sarah Petersen
Lange Reihe 50
D-2000 Hamburg 1
Ruf 040/249826

Dag geachte Dames en Heren!

Ik mag mij en mij Pensionhuis aanbeeten.
Voor Holandsefrijnds van een Culturelle Nieuveu
moggen, en de een echt vriendlijke Atmosphär
hebben kunnen van eens klijntije Pension.

Het Huis is 200 jaar uod en is een echte
alternative voor de groote Hotels en Pensionen
in Hamburg-Centrum. Sins ik mij huis aan de
Sept. 84 geopend hebb, was veel joonge
artits, schrijvers, Showspeeler, Feelmakers en
Musicgruuppen bij mij, een ze all hebben het
echt Moi gevonden.

Veele Homofile Mensen was ook bij mij en ik
zie ze all Terug, ze hebben all gezegt dat
et Mooi bij mij was. In de Tijd van de
STOP of Ophould in Hamburg geve ik aan uw
Informaties over dat wad uw hij maken kunnt,
ik geve ook Informaties voor de Homo-keen in
Hamburg. Het Pension is in de Styl van en
eenfamilienhuis.

Het was aan de zaak voor de Zommertijd en
zaak voorte fragen en te Booken. De Prijsen:
Eenbeetkamer met Ontbijt 40.00 DM
Duoblekamer met Ontbijt 70.00 DM
Specialtax voor Tijdengaste enn Reizegroups.

Misschin kunnen wij eergens tesamenwerken.
bedankt enn Moie GRUITIJES

Sarah Petersen
(Sarah Petersen)

P.s Aandwoorde alleen onder DUITSH of ENGELS.

PERSBERICHTEN

De laatste bladzijde van dit Vijgeblad. Nog even, en de fles wijn kan open.

Voor het zover is nog een pagina, met een aantal items die we in verband met de monsterlijke dikte van dit Vijgeblad niet inte graal konden plaatsen. (bovendien staan we zelf bijna droog dus hoe korter we de boel uittyten.

Allereerst de jaarmarkt van de werkgroep lesbische- en homostudies van de Erasmus Universiteit Deze wordt gehouden op de medische faculteit, Dr. molenwaterplein 50. Inlichtingen + bestelling congresboek tel. 633404 en 634107. Vrijdag 12 april.

De dag zelf begint om 9.00.' s Avonds is er nog een groot feest op Apollo.

Casper heeft inmiddels de fles wijn al uit de kast gehaald, maar kan de kurketrekker nergens vinden.

Op 15 feb. heeft het LHJO besloten om uit de thema werkgroep Anti-Discriminatie, een van de groepen van de Nationale Werkgroep Jongerenjaar te stappen. Bij de eerste bijeenkomst bleek dat het NWJ anti-discriminatie alleen wil betrekken op buitenlandse jongeren. Het LHJO blijft wel de doelstellingen van het Internationaal Jongerenjaar onderschrijven. Het LHJO gaat nu zelfstandig invulling geven aan het Jongerenjaar, o.a. door het vervaardigen van een video.

Pang, zegt de kurk van Beaujolais 82.

Peter is nog bezig met het samenvatten van het laatste persbericht, dus kan er onderwel nog wel een vast item van de achterpagina tussendoor. De Ledenwerfbon.. Mocht je je willen opgeven als lid van Apollo, zet dan je schaar in dit artikel en baan jezelf na eigen goedunken een weg door dit artikel waarbij je er voor zorg dat de volgende regels

verpakt in een enveloppe in de postbus belanden.
Naam.....Worden het uiteindelijk
toch nogtwee kantjes. Adres.....
Casper worstelt met de kurk van de Baujolais.
Woonplaats..... Kan het niet wat
sneller Casper.Handtekening.....
Peter is inmiddels klaar met zijn samenvatting
en bied aan het zelf uit te typen, hetgeen ik
natuurlijk niet zomaar afsla. Dus, Casper,
schenk voor mij de wijn maar in (Hij heeft
inderdaad de fles opengékregen, hoi)
Wat mij (Remko) betreft, welterusten en morgen
gezond weer op.

Enige mogelijk interessante data.

Zo. 24 maart: Roze Zondag (aandacht voor
homodiscriminatie tijdens kerkdiensten in
Leiden e.o.).

Wo. 27 maart - Za. 30 maart: Roze Lente
in Leiden. Avondprogramma in het Waaggebouw,
Aalmarkt 21 (zaal open 20.00 uur, Vr. en Za.
20.30 uur). Wo. 27 maart: Optreden van

flickertoneelgroep Hek met hun
produktie 'Het blauwe zwembad'.

Do. 28 maart: Forumavond met als
thema 'potenrammerij'.

Vr. 29 maart: Vrouwenavond met
optredens van toneel/cabaretgroep
De Joffers, de vrouwenband
Fatso en disco.

Za. 30 maart: Slotfeest met optre-
dens van de imitator Toet en de
band Oma-Sousa/Nature. Disco.

Informatie en voorverkoop: LWH/COC,
Caeciliastraat 18, Leiden, 071-146198.

Za. 29 juni: Roze Zaterdag (homodemonstratie
in Groningen, informatie: Jannet Wielinga,
050-612200 en 050-775356).

DRUKWERK

PORT BETALD
rollegram

JONG?

HOMO?

APOLLO

POSTBUS 1490 3000 BILROTEROAM

met 85